

Ј А Е Л С Е Р Л И Н

Без Једрена

Edimeless

Y A E L S E R L I N

Кустоскиња Габи Хамбург Фима /
Curator Gaby Hamburg Fima

Сара Амалија, скулптура шаке, гипс, 2019.
Sarah Amalia, casted hand, 2019

Кустоскиња
Габи Хамбург Фима

У срцу изложбе је путовање ка себи и ка спољном свету. Проток сећања и заборављених места. Јаел Серлин у својим радовима користи различита средства како би описала чежњу за сећањима обавијеним забором, на изгубљене корене јеврејске заједнице која је некада насељавала град Једрене на северозападу Турске. Изложба је покушај да се испита како се лично сећање и колективно памћење формирају чином стварања слика, у чијем корену лежи чин заорава. Оба ова механизма се обликују сликама које се састоје од аутентичних компоненти, догађаја који су се одиграли и од замишљених делова. Међутим, морамо правити разлику међу њима. Док се код колективног памћења чин заоравања примењује да би се прикрили, ућуткали и искључили наративи који би могли пореметити колективни етос и хегемонију, механизам заоравања у уму човека неће избрисати трауму, која ће заувек оставити траг на души и сећању.

Слике на изложби су и саме места заорава и крећу се између видљивости и ишчезнућа. Пројектоване слике избледе када светлост нестане. Гипсана рука ће се временом здробити и распасти се. Табла у центру изложбе постаје површина на којој Серлин црта и брише, открива покрива, формирајући склоп веза и еродирајући их док их коначно не изравна, стварајући фотографску слику целе табле. Њени поступци на површини подражавају начин на који се упамћене слике ткањем умећу у душу, филтрирају кроз машту и стварност. Овај поступак се подудару са Фројдовим чланком из 1925. године о „Магичном блоку“ у којем

је користио метафоре писања и брисања да би описао однос између свесног и подсвесног. Под прецизном руком Јаел Серлин елементи на Табли постају картографске локације на замишљеној мапи. У сусрету са новим територијама, оне описују остатке једне изгубљене земље.

Током посете била је и на јеврејском гробљу. Изненадили су је анонимни портрети на надгробним споменицима са сликама које означавају професију преминулих. Серлин је одабрала слике ножа, прозора, маказа и ваге и потом дала да се оне дигитално извезу златним нитима на белом платну. Те златне слике асоцирају на златне фајумске портрете и као да призивају дух мртвих, сабласне трагове родног места предака Јаел Серлин. Кроз филм који се пројектује трепери слика баке Јаел Серлин, док је још жива, док још дише, али једва; приказана је с леђа док је унука снима на смртној постељи.

Током свог истраживања Серлин је наишла на једну необичну анегдоту која каже да је након заузимања Константинопоља 1453. године, Р. А. Исак Френч, вођа заједнице Ашкеназа (Бугарска, Румунија и Србија), позвао Јевреје Западне Европе да се настане у Отоманском царству. Дошло је до емиграције из Једрена у Константинопољ, али након 1492. године многи емигранти су дошли из Шпаније, Португала и Италије у овај град, тада познат као Хадријанопољ. Минијатурне синагоге које приказују јеврејску синагогу у Једрену и јеврејску синагогу у Београду изгледају као надгробни споменици овим двома заједницама који ткају провидну и замишљену нит прича о миграцијама између њих.

Фотографија поставке / Installation view

Табла – картографија изгубљених знакова, различити медији, 2018–2020.
Blackboard – cartography of lost signs, mixed media, 2018–2020

Дрвеће њлаче за кишом, двострука видео инсталација, loop, 2018–2020.
Trees weep for rain, duplicated projection video installation, loop, 2018–2020

Дрвеће њлаче за кишом
Панине за Вејром
Тако моје очи њлачу за њобом, моја вољена

Твоја кожа је свейла
Примейио сам њошњено
Твоја фиџура свейла њоџуи белої цвећа које њага
Моја вољена

Хаим Ефенди

Интервју са
уметницом
приредила
Јана Глигоријевић

Ј. Г: У свом раду преиспитујеш лична сећања и колективна памћења у чијој основи лежи заборав, а све кроз чин стварања слика. Које су то компоненте и догађаји који су аутентични а који измаштани – како бираш која ћеш сећања оживети, а која исконструисати у раду?

Ј. С: Рад је почео од неких суморних успомена на приче које ми је причала бака, рођена у Једрену, у Турској. Кад бака више није могла да говори, помислила сам да је време да кренем на путовање, њеним стопама. Преко предмета, фотографија и фрагмената својих сећања на њена сећања, отиснула сам се на то путовање. Мислим да у чину сећања лежи стварни чин замишљања. Значење стварамо комбинацијом аутентичних делова и замишљених делова. Чини ми се да је оно резултат сусрета слика уграђених у нас колективним памћењем и памћења властитог искуства.

Занимало ме како се сећања која нису наша урезају у наше тело и душу. Другим речима, како се сећамо ствари које никада нисмо доживели.

Своје истраживање сам започела користећи материјал из архива јеврејског народа у Националној библиотеци у Јерусалиму. Тамо сам нашла много тога о јеврејској заједници у Једрену. Већину нисам разумела па сам разне људе молила да ми помогну. Путем друштвених мрежа на интернету сам успела да пронађем потомке ове заједнице и људе који су могли да додају неке делове који су недостајали и преведу текстове са турског и ладино језика.

У овом раду повезујем трагове јеврејске заједнице у Једрену која је одавно нестала. Трагови се појављују као скуп слика. На пример, као златни знакови извезени на платну. То су пренете гравирани слике са надгробних споменика на јеврејском гробљу у Једрену.

Више примера тих слика има у видео записима које сам снимила током посете Једрену. Главни део изложбе је Табла на којој спајам материјал који сам пронашла у националним архивима са материјалом из приватних архива, породичних албума. Имагинарни слој овог рада је настао кроз везе које успостављам између фрагмената, јер желим да реконструишем дезинтегрисану прошлост и на тренутак је оживим.

Мислим да су у овом раду сећање и заборав испреплетени и уписани једно у другом. Слично односу негатива и позитива једне фотографије или калупа коју су једно другом траг. Многе слике које правим су умножавање једне исте слике. Користећи ову праксу, покушавам да сачувани фрагменти буду резонатори оних који су изгубљени. Примере тог метода имате код звука, видео уметности и на табли. Главна слика је велики разбој на крају дугог ходника. Разбој се појављује као моја жеља да поново изаткам пребогату причу о једренским Јеврејима.

Минијатурни одливци зграда заједнице, попут синагога у Једрену и Београду, породичне куће или моста у Једрену, подсећају на змијску кошуљицу, трагове живота.

Ј. Г: У неком смислу ову изложбу можемо посматрати као велику скицу и покушај призивања сећања. На чија се све сећања ослањаш?

Ј. С: Мислим да у свом раду на много начина реферишем на меморијална места. Места која су изграђена као средство помоћу којег се нека заједница миграната сећа своје прошлости. На тај начин се памте елементи културе који су избрисани током процеса миграције. Током тог процеса мигранти осећају отуђеност од свог матерњег језика. Та сећања ме привлаче због вероватноће да буду изгубљена и

Местиа сећања

Дрво живота, остаци угравираних знакова на загробним плочама у Једренима, златни вез на платну, 2018–2020.

Les Lieux de mémoire (Sites of Memory)

The tree of life, trace of engraved signs on gravestones in Edirne, golden thread embroidered on canvas, 2018–2020

заборављена. Ја им прилазим кроз ликовни језик. Третирам их као скривени код. Језик на који нема обреда иницијације.

Слика у којој се заборав оживљава у садашњости јесте слика како гледам своју баку која спава. Она представља крхку нит која раздваја живот и смрт. Лагани дах, драгоцени тренуци опроштаја. Ова слика кореспондира са удвострученом цијанотипијом гробља у Једрену која на улазу дочекује посетиоце изложбе. Слика се појављује и нестаје готово опонашајући нежни дах моје баке на њеној самртној постељи.

Ј. Г: Гледајући кроз ову Фројдову метафору, шта за тебе лично представља конструисање табле сликама – шта је оно што свесно исцртаваш а шта је оно несвесно што произилази из тог процеса?

Ј. С: Фројдова метафора помаже да разумемо како се сећање гради од слојева. Слојеви су сачињени од такозваних аутентичних елемената и измишљених елемената. Фројд реферира на начин на који настају наши снови и сећања и у овом раду ја покушавам да покажем како је стварање колективног памћења у нашој култури вештачка симулација начина на који функционише механизам памћења. Дакле, спајају се аутентични и замишљени слојеви да би се створила хегемонистичка прича.

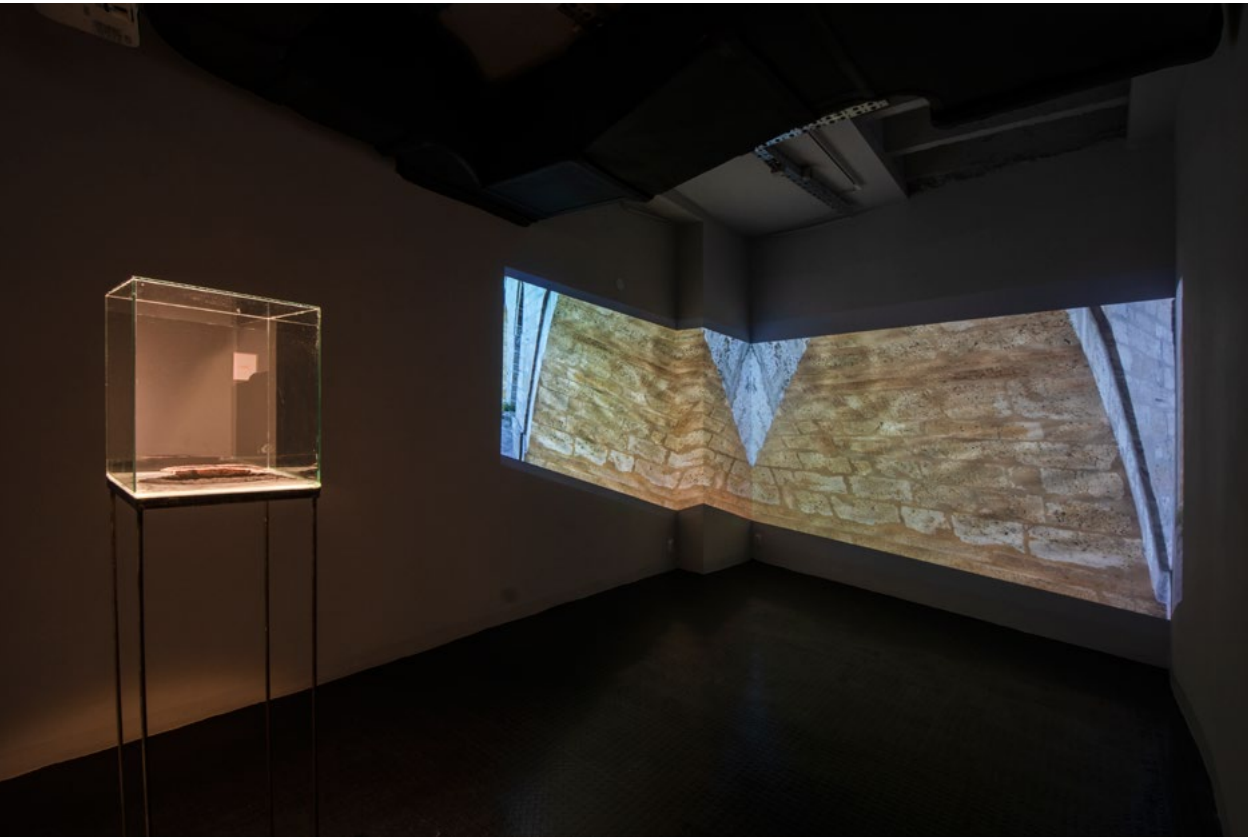
„Разбој није био део поставке изложбе првобитно одржане у Јерусалиму. У питању је прави велики разбој обојен у црно на коме је Јаел ткала црним концем у студију. Било је тешко пренети цео разбој, па смо овај рад морали да прилагодимо за потребе ове изложбе.

Управо то што се десило са разбојем је можда оно што се десило људима који су морали да мигрирају из једне земље у другу. Знаци времена очигледно су неизбежни – може се видети на самом материјалу. Јаел га је назвала „Лутајући разбој“ и реч *лушајући* може се схватити на више начина.

У самим техникама веза и ткања лежи репрезентација женске праксе. Метафорично, то је заправо начин на који су приче испричане и како се те приче преносе са једне генерације на другу; на исти начин као што се преносе ови занати, са баке на мајку, са мајке на ћерку. Оно што је Јаел урадила јесте то да је извезла све приче заједно и приказала их на овој изложби како би људи могли да их читају.“

Лушајући разбој, различити медији, 2019–2020.
Wondering Loom, mixed media, 2019–2020

Мосїї, минијатурни силиконски одливак, 2020.
Мосїї над немирном реком, видео инсталација, 2018–2020.

Bridge, miniature silicon mold, 2020
Bridge over troubled water, video installation, loop, 2018–2020

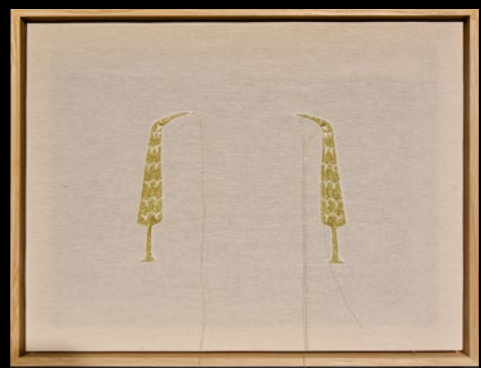
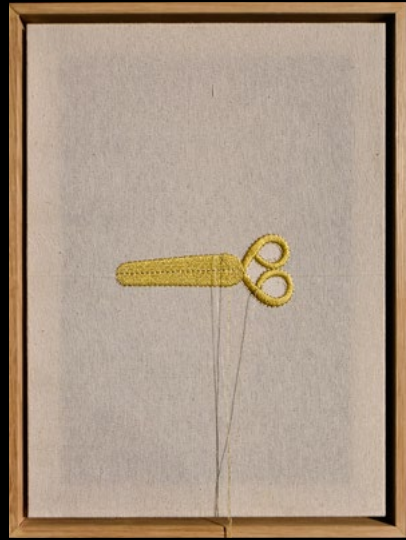
„Оно што видимо на видеу је мост у Једренима, а он је приказан и у калупу. Јаел је оригинално намеравала да прикаже готове одливке (минијатурне одливке моста, синагога у Једренима и Београду и типичне јеврејске куће у Једренима). Међутим, схватиле смо да су калупи много интересантнији. Силикон од ког су калупи израђени готово да подсећају на кожу која је одвојена од меса.“

Јаел Серлин (1983) је интердисциплинарна уметница, која се изражава у пољу цртежа, штампе, скулптуре, инсталације и видео радова. Дипломирала је на Факултету за уметност и образовање Етупаһимастерирала на Факултету за уметност Намидраша. Њени радови излагани су на многим групним изложбама у Израелу и иностранству. Недавно је била учесница престижног резиденцијалног програма Арехарт у Њујорку.

Габи Хамбург Фима (1975) је независна кустоскиња и истраживачица у области савремене уметности из Израела. Мастер диплому из области политике и теорије уметности стекла је Безалел академији за уметност и дизајн у Јерусалиму. Тренутно ради на тези „Фотографска слика као место злочина“. Од 2007. године била је кустос на више независних изложби у Израелу и иностранству.

Златни знакови – живој, остаци угравираних знакова на загробним плочама у Једренима, дигитални златни вез на платну, 2018–2020.

Golden signs – life, traces of engraved signs on gravestones in Edirne, digital embroidery of gold thread on canvas, 2018–2020

Curator
Gaby Hamburg Fima

In the heart of this show lies a journey inward and outwards. A passage of memory and forgotten signs. Serlin's artworks employ various means to reflect the longing for the memories shrouded in oblivion of the lost roots of a Jewish community that once inhabited the city of Edirne in the northwest of Turkey. The exhibition attempts to examine how personal memory and collective memory are shaped by the act of imaging, at the foundation of which lies the act of forgetting. Both mechanisms are shaped by images comprised of authentic components, events that took place, and of imagined parts. However, we must differentiate between the two. In contrast to collective memory, in which the act of forgetting is applied to conceal, silence, and exclude narratives likely to disturb the collective ethos and the hegemony. The mechanism of forgetting in the human mind will not erase trauma, forever leaving its imprint on the soul and the memory.

The images in the exhibition are themselves sites of oblivion, moving between visibility and disappearance. The projected images fade away when the light disappears. The plaster hand will crumble and decompose as time passes. The Blackboard at the center of the exhibition becomes a surface on which Serlin draws and erases, exposes and covers up, forming an assemblage of connections and eroding them as she finally flattens them creating a photographic image of the whole blackboard. Her actions on the surface simulate how remembered images are woven into the soul, filtered through imagination and reality. Through this action, Serlin corresponds with Freud's article of 1925 on the "Mystic writing pad" in which he used metaphors of writing and erasing to describe the relationship between the conscious and subconscious. Under Serlin's meticulous hands the elements

Типична јеврејска кућа у Једренима, минијатурни силиконски калуп, 2020.
Typical Jewish house in Edirne, miniature silicon mold, 2020

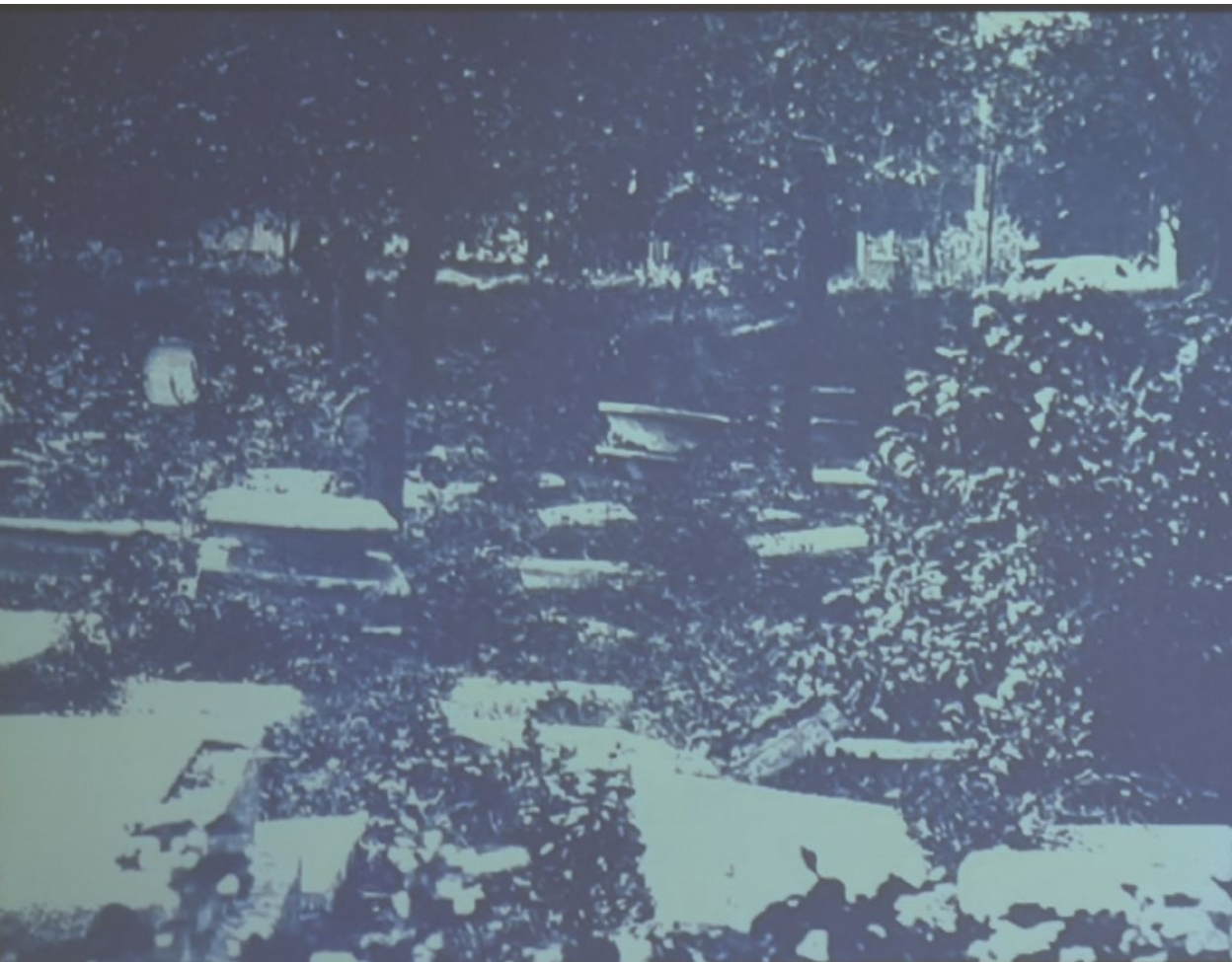
on the Blackboard become cartographic sites on an imaginary map. They depict residues of a lost land as they meet new territories.

Pending her visit, she also visited the Jewish cemetery. She was surprised by the anonymous portraits on the gravestones with images denoting the profession of the departed. Serlin selected the images of a knife, a window, a pair of scissors and a scale which she then had digitally embroidered in gold thread on white canvas. The golden images resonate the golden portraits of Fayum and seem to call up the spirit of the dead, ghostly traces of Serlin's ancestors' birthplace. While she is shown still alive, breathing, but just barely. Serlin's grandmother's image flickers through the film screened, depicting her from the back as her granddaughter films her on her deathbed.

A remarkable anecdote Serlin found out during her research was that after the capture of Constantinople in 1453, R.A. Isaac French, leader of the Ashkenazi community (Bulgaria, Romania, and Serbia), applied to the Jews of Western Europe to settle in the Ottoman Empire. There was emigration from the town to Constantinople, but after 1492 many emigrants came from Spain, Portugal, and Italy to Edirne, then known as Adrianople. The miniature synagogues depicting the Jewish synagogue in Edirne and the Jewish synagogue in Belgrade appear as gravestones to these communities, weaving a transparent and imagined thread of migration tales between the two communities.

Сан, видео инсталација, loop, 2018–2020.
Sleep, video installation, loop, 2018–2020

Цијанотипни гробља, Једрене, дуплирана слика, видео инсталација, loop, 2018., (Монтажер Дорон Овед)
Cyanotype Grave yard, Edirne, duplicated image, video installation, loop, 2018, (Video Editor Doron Oved)

*The trees weep for rain
The mountains for wind
Thus, my eyes weep for you my beloved*

*You are fair skinned
I've seen you fair
Your figure Fair as white flowers fall from you
My beloved*

Haim Effendi

The interview with
the artist was
conducted by
Jana Gligorijević

J. G: In your work, you explore personal memories and collective memory, which are founded in oblivion, through the act of creating images. What are the components and events that are authentic and what are figments of your imagination – how do you choose which memories to revive and which ones to create in your work?

Y. S: The starting point for this work began with some dim memories of stories told to me by my grandmother, who was born in Edirne, Turkey. When my grandmother lost her verbal ability, I decided it was time for me to set out for a journey following her footsteps. Through objects, photographs and fragments of my memories regarding her memories, I set out for this passage. I believe that in the act of memory lies an actual performance of imagining. The way in which we create meaning is constructed of authentic parts along with imagined parts. I think that this might be a result of the encounter between images engraved in us by the construction of collective memory and memory of our personal experience.

I was interested in the means in which memories that are not ours are engraved in our body and soul. In other words, how we carry memories of things we never experienced.

I started my research using materials based in the archives of the Jewish people at the National Library in Jerusalem. In the archives, I found many items that remained of the Jewish community in Edirne. I could not read most of them. Therefore, I asked for help from many people. By using social networks online, I was able to locate descendants of this community and people who were able to contribute some more missing parts and translate the text from Turkish and Ladino.

In this work, a connection is established between traces of the long-lost Jewish community in Edirne. These traces appear in the work as an assemblage of images. For example,

as golden signs embroidered on canvas. These signs are transfers of images I found that were embedded on grave-stones at the Jewish cemetery in Edirne. More examples for these traces appear in the videos I took while visiting Edirne. The main piece of the exhibition is the Blackboard on which I blend materials I found in the national archives alongside materials I retrieved from private archives, Family albums. The imaginary layer in this work is formed in the connections I establish between these fragments as I wish to reconstruct the disintegrated past and bring it alive for a moment.

I think that in this body of work memory and forgetfulness are woven together and inscribed in each other. Similar to the way the negative and the positive images of a photograph or a molding relate to each other as traces. Many of the images I construct are multiplications of the same image. Using this practice, I ask the remaining fragments to resonate the lost once. Examples for this method are in the sound, in the video art and on the blackboard. The pivotal image is the large loom at the end of the long corridor. The loom appears as a wish of mine to Re-weave the cluttered narrative of the Jews of Edirne.

The miniature molds of community buildings such as the synagogue in Edirne and Belgrade, the family house or the bridge in Edirne resemble a snake's slough, traces of life.

J. G: In a sense, this exhibition could be seen as a large sketch and attempt to recall memories. Whose memories do you rely on?

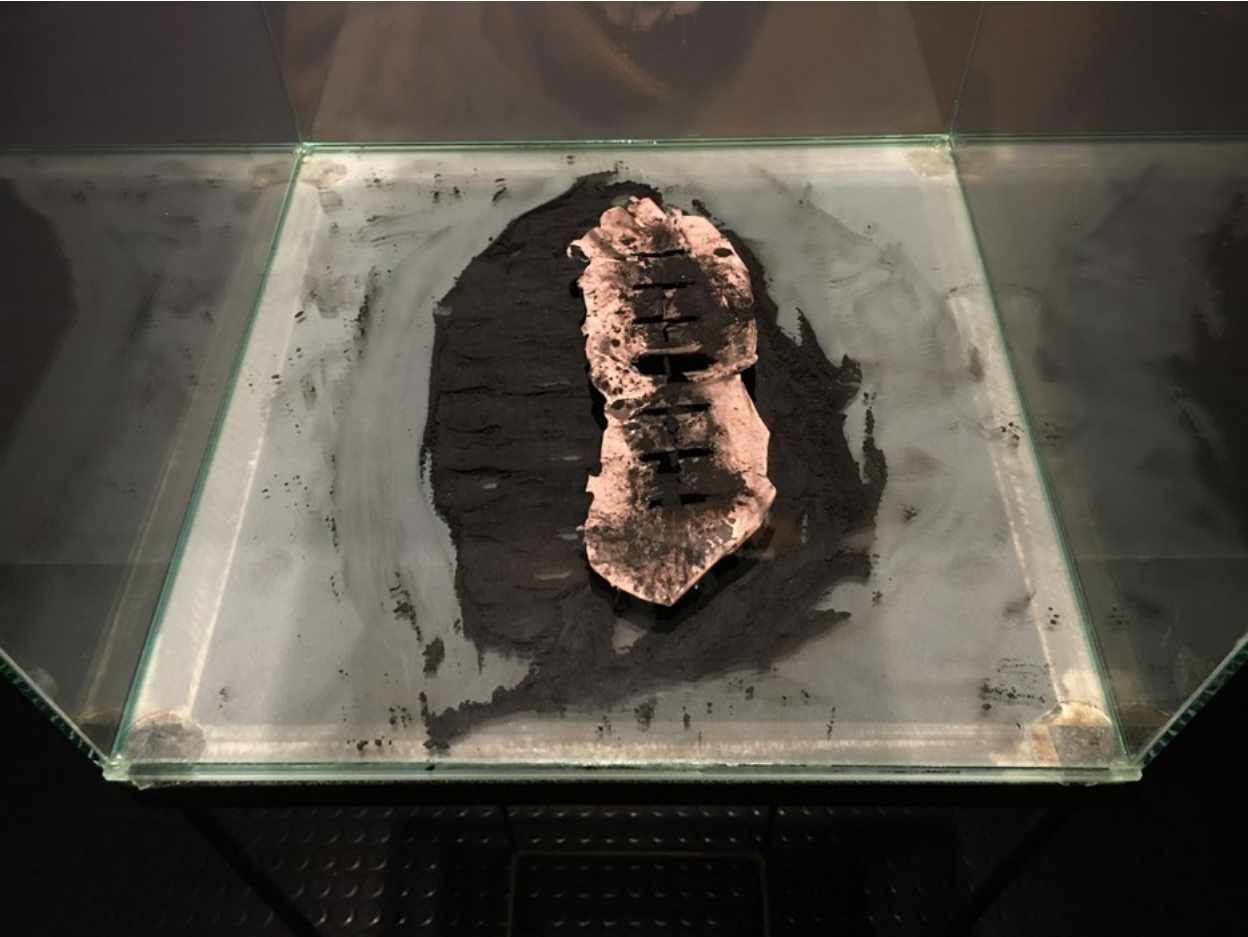
Y. S: I think that in many ways I refer in my work to memorial sites. Sites that are created as a means by which a community of immigrants remembers its past. This way, cultural elements that have been erased during the process of migration are recalled. During this course immigrants feel alienation towards their mother tongue. I am

attracted to these memories because of their tendency to be lost and forgotten. My way to approach these memories is through the visual language. I treat them as a hidden code. A language to which I have no rite of passage.

The Image in which forgetfulness is revived into the present is the one depicting my gaze towards my sleeping grandmother. It represents a fragile thread separating life from death. Light breath, precious moments of farewell. This image corresponds with the duplicated cyanotype of the graveyard in Edirne that greets the visitors of the show at the entrance. This image appears and disappears almost mimicking the tender breath of my grandmother on her death bed.

J. G: Looking through this Freud's metaphor, what does constructing the blackboard from those images mean to you personally - what is it that you draw consciously and what is the unconscious that results from that process?

Y. S:Freud's metaphor helps in understanding the way in which memory is formed from layers. These layers are composed of so-called authentic elements and imagined elements. Freud refers to the way our dreams and memories are composed and, in this work, I am trying to depict how construction of collective memory in our culture is an artificial simulation of the way the mechanism of memory works. Thus, merging authentic and imagined layers in order to create a hegemonic narrative.

Мосї, минијатурни силиконски одливак, 2020.
Bridge, miniature silicon mold, 2020

“The loom was not included in the exhibition in Jerusalem. The huge, all-black loom – full of black threads was in fact carefully stored in the studio where Yael diligently spent time making it. Specific modifications had to be made for this exhibition as we had to find a solution to transport it.

What happened to the loom is what maybe happened to those people that had to migrate from country to country. The signs of time are clearly unavoidable – it can be seen on the material itself. Yael called it Wondering loom and the word ‘wondering’ can be understood in many ways.

Within the embroidery and in the loom lies representation of feminine practices. Metaphorically, it is the way how stories are told. And how those stories pass from one generation to another; same as these traditional craftworks, from grandmother to mother, from mother to daughter. What Yael did is that she actually embroidered all these stories together and brought to this exhibition where people can read them.”

“What we see on the video is actually the bridge in Edirne, and you can see it also in the mold. Originally, Yael intended to showcase the final casts (miniature casts of the bridge, synagogues in Edirne and Belgrade and a typical Jewish house in Edirne). However, we decided that the molds were much more interesting to be shown. The silicon, of which the molds were made of is almost like skin being peeled backwards away from the body.”

Лушајући разбој, различити медији, 2019–2020. (Детаљ)
Wondering Loom, mixed media, 2019–2020 (Detail)

Месѝа сећања
Синаѝоѝа у Јегренима, Синаѝоѝа у Беоѝрагу, минијатурни силиконски одливци, 2020.

Les Lieux de mémoire (Sites of Memory)
Synagogue in Edirne, Synagogue in Belgrade, miniature silicon molds, 2020

Yael Serlin (1983) is an interdisciplinary artist. Her work integrates drawing, print making, sculpture, installation and video. Serlin graduated with honors (BA) from 'Emunah' – Academic College of Art and Education and received her MA from the Faculty of Arts – 'Hamidrasha' at Beit Berl College. Her works have been exhibited in many group exhibitions locally and internationally. Recently Serlin has participated in the prestigious Apexart residency program in New York.

Gaby Hamburg Fima (1975) is an independent curator and contemporary art researcher based in Israel. She has completed her Master in Policy and Theory of the Arts at the Bezalel Academy of Art and Design, Jerusalem. Currently, she is writing her thesis regarding 'The photographic image as a crime scene'. She has curated independent exhibitions in Israel and abroad since 2007.

Организатор Културни центар Београда /
Organizer Cultural Centre of Belgrade
Галерија / Gallery Podroom

ЈАЕЛ СЕРЛИН / YAEL SERLIN

Без Јегрена / Erdirmeless

20. 2 – 26. 3. 2020.

Кустоскиња изложбе Габи Хамбург Фима /
Exhibition curator Gaby Hamburg Fima

Сарадница Јана Глигоријевић /
Associate curator Jana Gligorijević

Савет галерије Бранка Бенчић, Инеш Гросо, Зорана Ђаковић Минити /
Gallery Council Branka Benčić, Inês Grosso, Zorana Đaković Minniti

Уредница Јана Глигоријевић /
Editor Jana Gligorijević

Текст, интервју Габи Хамбург Фима, Јаел Серлин /
Text, interview Gaby Hamburg Fima, Yael Serlin

Превод Весна Стрика /
Translation Vesna Strika

Фотографије Милан Краљ, Јаков Израел /
Photos Milan Kralj, Yaakov Israel

Прелом Бојана Алексијевић /
Layout Bojana Aleksijević

Реализација Културни центар Београда /
Realization Cultural Centre of Belgrade

Поставка Дејан Павић, Драган Николић, Продукција 64 /
Installation Dejan Pavić, Dragan Nikolić, Produkcija 64

Изложбу су подржали Град Београд – Секретаријат за културу и Амбасада Израела у Београду /
Supported by the City of Belgrade – Secretary for Culture and Embassy of Israel in Belgrade

ЈАЕЛ СЕРЛИН

БЕЗ ЈЕДРЕНА

20. 2 – 26. 3. 2020.

Галерија Podroom

Трг републике 5/-1

Yael Serlin

EDIRNELESS

20. 2 – 26. 3. 2020

Gallery Podroom

Republic Square 5/-1

www.kcb.org.rs